

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: Fehéls szerkesztő:
VÉSZI JÓZSEF. BRAUN SÁNDOR. A SZERKESZTŐSÉG.

Égész évre 14 frt, 1/2 évre 7 frt, 1/4 évre 3 frt 50 kr.,
egy hónapra 1 frt 20 kr.
Egyes szám Budapesten 4 kr., vidéken 5 kr.

A megváltozott mappa.

Budapest, február 6.

(K.) Rajzoljuk meg egyszer a helyzet mappáját. Máskor is megcselekedtük, de idáig majdnem naponta kellett rajta korrigálni, mert a tusa hevében egy csomó törekvés nem volt tisztán fölismerhető s egy csomó gonosz akna is észrevétlen maradt. Hiányosnak kellett lennie a mappának is, amit ilyen körülmények közt rajzoltunk. De most körülbelül felszínre került minden törekvés, ismeretessé vált megannyi akna s az új mappát akkor sem volna fölösleges megrajzolni, ha egyszerűen csak tanulságul és tájékoztatásul akarnók meghagyni eljövendő időknek. Pedig az új mappára aktuálisabb szükség is van. Csak ez győzheti meg ugyanis a habozókat, hogy a Bécsből hozott eredményeket kár volna valahogyan kicsinyelni. Ezekkel az eredményekkel tudniillik meglepő dolog esett. Mikor azt kellett volna rölk hinni, hogy csak a szabadelvűpárt harcos csoportjának indítják el az orra vérét, váratlanul éppen a béke legvérmesebb barátai álltak meg aggódva fölöttük. Mintha azok az eredmények nem is volnának eredmények.

Semmi kedvünk a Pompadour asszony mintája szerint csinálni a mappát és a háttérrel csak szépségflastrommal kiragasztani. A helyzet sem szorol a szépségflastromokra, mi sem. Tisztán a faktumokat rakjuk sorba, amikből világosan ki kell domborodnia, hogy mekkorát vétne az ellenzék önmaga ellen, ha a kivívott eredményekben nem látná meg küzdelmének sikerét. Csak odáig kell visszamenni, amikor Pozsonyban először esett szó a kibontakozás szükségéről. Akkor a Szilágyi Dezső hatalmas szónoklatának hatása alatt a szivekben sok eleven reménység próbált megmozdulni, de csak az erős elmék mertek a kibontakozás politikájának diadalában bízni. Nem csoda. Mert

a parlamenti pártok vad gyűlölségben álltak egymással szemközt, a koronáról pedig egészen bizonyos volt, hogy akármilyen hamis információk alapján, de föltétlenül a kiegyezési alapot védő szabadelvű párt mellett foglal állást. Ami a nemzetet illeti, ennek nagyobb része renyhe közömbösséggel tekintett arra a küzdelemre, amelyről a hatalom azt akarta elhíttetni a közvéleménnyel, hogy ez a rend és nyugalom ellenségeinek harca, holott a nemzeti jogok védelme volt a poshasztás rendszer és a jogzűllés veszedelme ellen.

Vagyis, jólékekkel abban az időben ugy kellett megrajzolni a mappát, hogy az ellenzék a maga becsületes és önzetlen törekvésében nagyon kis csoport ismerte fel, ellenben a mappának szinte teljességét elfoglalta az a hatalmas sereg, amely legkisebb részben a tudatos gonoszokból, legnagyobb részben pedig azokból rekrutálódott, akiket a gonoszok hamisan informáltak, vagy egyszerűen félrevezettek. S az ellenzék hiába próbált egy felirattal jobb információt vinni a koronának, hiába akart egy manifesztummal jobb utat mutatni a nemzetnek: a kormányhatalom minden utat elvágott, amelyik a kibontakozáshoz vezetett volna.

Faktumok ezek, amikről a nemzetet talán még meg kellene győzni, de amiket az ellenzék keserves tapasztalásból ismer. Nagyon vigasztalan kis mappa volt tehát, amely a pozsonyi szöveg idején az ellenzék előtt feküdt. De most gyökeresen megváltozott s ezt sem nehéz bebizonyítani. Mert a bécsi eredményekből már messziről az ellenzék felé ujjong az az el nem tagadható bizonyosság, hogy a korona most már úgy lát az egész helyzet minden rejtett zugába, mint ahogy csak a magasságból lehet látni. Két oldalról kapott információt s mind a kettőtől egyformán. Széll Kálmán és báró Fejérváry Géza még az árnyalatokban is kongruens tájékoztatással állt a trón árnyékában s egészen bizo-

nyos tehát, hogy a korona ma már tisztán látja, mire törekcsenek a béke barátai s mire dolgoznak a béke ellenségei. Tudja a táborok helyét és számarányát, még pedig nem a pártkötelek, hanem a benső hajlandóság szerint. Tudja, hogy a béke ellenségeit minő elvi és minő politikai szempontok vezetik. S ha mindezek után az a döntése, hogy a békét akarja, ez magában is nagy eredmény. De mikor ezt a nagy akaratot még azzal is tetézi, hogy a tanácskozások gyors és sikeres lebonyolítása volna leginkább kedvére és e cél érdekében tárgyi engedményeket vár magától a kormánytól is, akkor ez magában is diadala már a kibontakozás politikájának. Mert azt jelenti, hogy a mappán máris nagy a változás, hiszen Pozsony óta a korona a jobb információ következtében oda-szegődött, ahol önzetlenül és egyedül az ország érdekében a kibontakozás nagy művén fáradoznak. Pedig a korona azonkívül hatalmas erkölcsi bizonyítvány is és követésre ösztönzi a nemzetnek azt a nagy réteget is, amely eddig a rendet feltve, a rendszert oltalmazta. Most ez a réteg is megáll s nem félhetni ott a rendet, ahol maga a korona is fölsimerte a támogatásra tovább nem érdekes rendszert.

Mert ez a bécsi eredmények közt a nagyobbik. A rendszertől fordult el a korona s hasonlóra ad példát a nemzetnek is. Jól ismerte a szabadelvű párt harcos csoportjának elvi és politikai szempontjait, ismerte még azt a lappangó fenyegetését is, hogy a béke esetén kirajzók a szabadelvű pártból, — s mégsem akart tovább is a béke barátainak nehézséget csinálni. Ezzel pedig az utolsó fonál is elszakadt, amelylyel a régen lejárt rendszer magát még tartotta. Most már meghalt s akik sokat szenvedtek tőle, tanuljanak Sganarellettől életfilozófiát, aki azt mondta a felesége holtteste fölött: „Ha élne, most is veszekednénk, de meghalt s én

T Á R C A.

Az új világból — a régi világból.

— A Budapesti Napló eredeti tárcája. —

Irta: Lindh Marcella.

Ma mindenekelőtt arra kérem azt a bizonyára nagyon elmés újságíró urat, aki szerény cikkemet magyarra fogja fordítani, — tegyen bele minél több ötletet és szellemet a magáéból, mert különben baj lesz...

Mert én csak az emlékeimmel hozakodhatom elő, bájos, drága és mélabus emlékeimmel a régi világból, amelyet önköknak neveznek, Amerikából, ahonnan még egyre hallom felém susogni Mexico üdvözlő szellőjét és a malmazzai erdők susogását.

Thespiis kordjában bejártam én is Amerikát, csak hogy nálunk, kérem, ez a székér egyáltalán nem hasonlít ahhoz a rozoga, silány gebe által vont járműhöz, amely még mostanság is szállítgatja a poros európai országutakon a szegény „ripacsékat”. Thespiis kordja Amerikában a Pullmann-vonat, a vasuti kocsioknak egy hosszú láncolata, amelyen vagy kétszáz ember utazik, aki mind egy társaságba való és egy cél felé törekszik. Az első kocsi viszi a mállákat, a második a különféle hangszereket, a harmadikban ülnek a szölisták, számszerint vagy huszonötön, — ezután jön az étkész kocsi, végül az ötödikben és a hatodikban a kóristák és a zenészek utaznak. Valóságos robogó kis város ez a vonat, amely öt napig tartó uton New Yorktól San-Franciscoig visz...

Istenem, milyen vidám és kedves a bohémélet a Pullmann-kocsiban! Aztán a hangversenyterem, az izgalmas est, a taps... És újra tovább!

Amerikáról és az amerikaiakról furesa fogalmak uralkodnak Európában és egy kedves barátom, akinek most Berlinben tapsolnak sokat szép énekéért, egész komolyan kérdezte tőlem:

— Igaz, hogy az amerikai koncertlátogató revolvért ránt elő, hogyha az énekes „gixert” csinál?

Nos, hát ez nem egészen van így, de mindenesetre furesán élvezik nálunk gyakran az énekművészetet. A hangversenyek úgy zajlanak le, mint valami izgalmas hajóvadászatok és az impresszáriók hallatlanul tudják kizsákmányolni az időt. Két nagy hangversenykörut tettem Amerikában és kilenc hét alatt szétírt énekeltem. Egy nap kétszer s minden nap más városban. Néha nem is tudtam, hogy mi a neve annak a városnak, ahol éppen énekelek...

De a legnagyobb foku izgatottság fogott el, amikor egyszer vonatunk a Niagara-zuhatag közelében megállt, ahol a vasuti társasággal kötött előleges egyezség szerint vagy két óra hosszát időztünk. A művészek, akik között én voltam az egyetlen amerikai, csaknem kivétel nélkül először látták ezt a hatalmas természeti tüneményt és az első benyomás hatása alatt úgyszólván megsemmisültek. Végre magukhoz tértek...

— Das ist aber ganz colossal!... — kiáltja egy hatalmas basszushang.

— Grandioso! Che splendeza! Mi sento morire! — hangzik föl aztán szoprán és tenor hangnemből.

Mialatt gummiköpenyeinkbe burkolózva át-

haladtunk a vízesés alatt, a vezetők mindenféle niagarai mesét mondtak el társainknak. És sorra eszembe jutott a sok szép regé gyermekkoromból, amikor még a nyugaton laktunk... Gyakran találkoztam az indiánokkal, akiket önköknak a Cooper regényeiből ismernek: üveggyöngyökkel, kosarakkal és gyógyfűvekkel jöttek kereskedni városunkba. Jó barátságban voltam velük s kértem őket, hogy hallassák „csatakiáltásukat”: meg is kísérlettem rögtön, de könnyebb a madárdalt utánozni, mint ezt a rémséges indiánhangot. És mialatt ott a Niagara zugában újra fölhangozott gyermekkorom romantikájának indián-kiáltása, a két drámai primadonna ismét összezördült valami szerep miatt...

Mind a két művész különben olasz volt, akik alig tudták megszokni a nyugati államok közönségének azt a szokását, hogy tetszésének juttatásával ad kifejezést. Az egyik, szegény, amikor áriája után futyni hallotta a közönséget, kétségbeesve tördelte kezét:

— Belehalok ebbe a szegénybe! Istenem, mi lesz velem?!

Hát újra el kellett énekelnie az áriát, amelyet a közönség ismét lelkesen kifüttyült, — ez történt meg vele.

Nagyobb baj volt az, ha vasárnap akartunk hangversenyt rendezni, hisz ismeretes, hogy Amerikában minő szigoruan értelmezik a vasárnapi munkaszünetet. De az amerikai élelmesség kiájtásza az amerikai ájtatosságot! Rendesen azt a fogást alkalmazzák, hogy egyházi hangversenyt hirdetnek vasárnapra, amikor első számnak egy oratóriumot adnak elő. Egyik nyugati városban azonban nem lehetett rászédni a tiszteletes urat, aki a szószékről ekként mennydörgött ellenünk:

A nemzetközi gyermekközösségi kongresszus igazgatóságának ülése délután 5 órakor József-körút 43. sz. a helyiségében.
Teknikus tiszteletdíj a Royal-szalóban.
A posta- és távírási tiszteletdíj egyesületének hangversenye a Vigadóban.

A Hódolói díszfelvonulás. Eisenhut Ferenc óriási körképe, látható Városliget, Andrásy-út végén, reggel 9 óráig este 5 és fél óráig. Belépő díj 50 krajcár, gyermekéjegy 30 krajcár.

VIZÁLLÁS.

Table with columns for locations (Jan Duna, Schkärting, Passau, etc.), dates (febr. febr.), and scores (m 4, 6, 8, 4, 8).

TÁJÉKOZTATÓ.

Öt perc alatt tyukszemeket fájdalomtalanul eltávolítani mindig sikerül a „TILOPHAG-LEMEZETEK” alkalmazásával (törvényesen védve). 1 boríték 12 darabban 45 kr-ba kerül.

Olcsó butor-eladás. készpénz-fizetés mellett. 2 szekrény, 2 ajtó, diófa, fényezett 35 frt. Nagy választék egyszerű, valamint legdizsesebb kivitelű butorokban.

Tapasztalataim, melyeket több évi működésem alatt bécsi, német és belgiumi gyógyszerárkában szereztem, arra indítottak, hogy a dr. Kvapil orvosi utasítása szerint összeállított Kárpáti egészségügyi labdacsokat (malackai labdacsokat) forgalomba hozzam.

Kiprobált és csallhatatlan szer hajkihullás, fejkorpa, ellen az kopaszodás. ANTICALVUS.

Részletfizetésre porcellánkészletek, majolikák, üvegrúrok, kina-zsűst. IVANKOVITS KÁROLY ÉS FIA, SZEGEDEN.

Diskrét betegségek ellen. Leg- és nemi betegségek. elnevezése alatt rejő különféle leghanyagoltság bántalmak, a vér infektionális betegségei.

Tekintetes gyógyszerész ur! Sziveskedjék számomra 5 tekercs kárpáti egészségügyi labdacsokat küldeni. Brodnó, 1892. április 3-án.

Titkos betegségeket elgyengült férfierőt, elektromassage. Dr. GARAI ANTAL orvos, sebész, szülész és szemész-tudor, volt csász. kir. oszt. orvos.

Pesti Könyvnyomda Részvénytársaság. Meghívás a XXXI. rendes közgyűlésre, mely 1899. évi február hó 10-án esti 5 órakor fog az intézet iroda-helyiségében (Hold-utca 7. sz.) megtartatni.

Titkos betegségek ellen. 25 évi, részben katonorvosi (a bécsi és budapesti katonakórházakban), részben magánorvosi tapasztalatai után legméltóabban ajánlanó.

